

Je to pravda,
je to fakt,
je to svätosväte
tak!
Koncom zimy,
v lete,
15. septembra,
– je to príliš vážne,
aby to bola hra -
presne o polnoci
/slnko lialo, len tak hrmelo/
Kubo zobudil sa, Kubo prestal chrápať,
Kubo dostal nápad
– jednoduchšie,
Kubovi sa zachcelo zrelých hrušiek.

Išiel do záhrady,
vyliezol na ten orech a bol pyšný,
že natrhal štyri kilá višní.
Vyliezol na ten orech
– vravím pravdu holú –
ale ako dolu?

Ešte šťastie, že spomenul si na rebrík.
Zabehol poň,
oprel o jabloň,
hľadí, hľadí,
robí krik:
– Haló, je niekto na tom strome?
Nik!

AKO SA KUBO STRATIL

Kubo sedí na tráve, premýšľa ostošesť:
Keďže nie som na strome,
nemôžem z neho zliezť!
Je to jednoduché, je to tak. Áno, áno!
Keďže nemôžem z neho zliezť,
musím zostať na ňom.

– Je to fakt! Je to rozhodnuté! Platí! –
A tak sa Kubo stratil.